

Új úton

344 E 69th street New York, NY 10021 (212) 734-5252

Web: www.elsoreformat.us

fhrcnyc@gmail.com

Jézusért, együtt!

A New York-i Első Magyar Református Egyház körlevele Virágvasárnap, Nagypéntek, Húsvét 2017

Gondolatok Virágvasárnap titkáról

"Áldott, aki az Úr nevében jön..."

Virágvasárnap titka az Úr Jézus dicsőséges szenvedésének elővételezésében rejlik. Ezzel a nappal nyitja meg Egyházunk az év legszentebb hetét, a nagyhetet. A templomban gyülekező hívek lélekben már előre arra készülnek, hogy átéljék az Úr húsvéti misztériumát, vagyis szenvedését, kereszthalálát és feltámadását, megdicsőülését is. Virágvasárnap nélkül ünnepelve a Szent Háromnapot, félő, hogy a názáreti Jézus egyéni élettörténetére emlékeznénk csupán: perére, megkínzására és kivégzésére. Ezen a vasárnapon azonban már előre kaphatunk néhány sugarat Húsvét hajnalának, Jézus feltámadásának dicsőséges fényéből. Igen, Nagypéntek sötétségét, fájdalmas gyászát Virágvasárnap és Húsvét ragyogása keretezi. Tábor hegye, a Színeváltozás jelene juthat eszünkbe, ahol szintén az elővételezett dicsőség, a Mennország előíze öleli körül a nagypénteki áldozatot. Tündöklő fényességben áll ott az Úr Jézus, miközben Mózással és Illéssel épp eljövendő szenvedéséről és kereszthaláláról beszélget. Virágvasárnap fénye is onnét származik, ha csak kis résnyire bár, de mégis előre feltárulni látszik az Üdvösség ajtaja. Péterrel együtt nekünk is örömmel, bátorságot merítve ki kell mondanunk: "Uram, jó nekünk itt!" De azután minden lecövekelő és sűtkérező magatartás helyett nekünk is tovább kell mennünk Jézussal, az Ő kegyelméből, Vele együtt részesedve a szenvedésből, vállalva mindennapjaink keresztjeit. Igen, nekünk is le kell jönnünk a Tábor hegyéről, hogy az Úrral együtt fölmenjünk Jeruzsálembe, arra a másik hegyre, amit Golgotának hívnak.

A virágvasárnapi ünneplő népsokaság éppen ezen a ponton tévesztette el az utat. Csak a földi dicsőségben és a csodavárásban akarta követni Krisztust, a keresztútra azonban már nem lépett rá. Mi ne vonakodjunk az Úr Jézus nyomdokain járni! Ne feledjük: ha Vele együtt szenvedünk, Vele együtt meg is dicsőülünk. Legyen meg bennünk is ugyanaz a lelkület, mint Benne, aki Isten létére megalázta önmagát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten felmagasztalta és megdicsőítette Őt. Lépünk hát mi is az Úr nyomába, hogy amint kegyelméből társai vagyunk a kereszthordozásban, ugyanúgy feltámadása dicsőségének és örök életének is részesei lehessünk.

Bognár István

Virágvasárnapi gondolatok, avagy az igazi dicsőség irányába tekintve

Molnár Tamás

A húsvét előtti vasárnap a virágvasárnap. Több nyelven pálmavasárnapnak nevezik. A keresztény ünnepkörben ezen a napon emlékezünk Jézus szenvedése és kereszthalála előtti, számárháton való dicsőséges jeruzsálemi bevonulására, miközben az ujjongó nép ruhákat terített elé az útra, és pálmaágakat lengetett.

Az ókori Közel-Kelet országaiban ugyanis szokás volt, hogy az arra méltó személy útját valamilyen módon befedjék. Az evangéliumok feljegyzése szerint ezt a tiszteletet adták meg Jézusnak. A pálma a diadal jeleként jelenik meg az eseményben.

„Amikor Jézus »dicsőségesen« bevonul Jeruzsálembe, erre a futó ünneplésre futotta a világ erejéből. Azután még az emlékét is elsodorja a pillanat, és belepi az út pora. Az igazi, a tulajdonképpeni »megdicsőülés« még hátravan” – olvassuk Pilinszky János Virágvasárnap c. írásában. S valóban, a virágvasárnapi dicsőség egy későbbinek az előképe, az igazinak. Csupán néhány napnak kellett eltelnie, hogy a Jézust éljenző tömeg helyett a keresztre feszítést követelők tömegével találjuk szemben magunkat. Sokan tán át is pártoltak az egyik tömegből a másikba, vagy egyszerűen átsodródtak. Az ünneplést felváltja a szenvedéstörténet. Sőt, Jézus számára, aki ismeri az emberi szándékot, már ez a bevonulás a szenvedés megízlelését jelenti: tudja, mi vár rá, de azt is, hogy miért vállalja mindezt: az emberiség megváltásáért. Éppen ezért a pálmaágas – nálunk barkás – körmenettel kezdődő virágvasárnapi szentmisék liturgiájában felhangzik Jézus szenvedéstörténete is, a passió. Ezért e vasárnap a liturgikus naptárban: az Úr szenvedésének vasárnapja. A szenvedő Jézusra irányítja a figyelmet, de a valódi megdicsőülés, vagyis a feltámadás reményében.

Miért ez a kettősség virágvasárnapon? Betekintést nyújt a győzelembe, az ünneplésbe, hogy kitartást kínáljon a szenvedés átéléséhez. Megvilágítja, hogy éppen a szenvedésen és halálon át vezetett Jézus útja is a feltámadás dicsőségéhez. Krisztus kínszenvedése és kereszthalála által váltotta meg az emberiséget, hogy az az örök dicsőség és boldogság részese lehessen. Virágvasárnap rámutat a szenvedés, a kereszthalál értelmére, amely győzelmet jelent: Krisztus győzelmét a gonosz, a bűn felett. Feltámadása pedig az élet győzelme a halálon. Az igazi dicsőség.

De vessünk még egy pillantást a már említett tömegekre. Azokra, akik nagyon hamar álláspontot változtattak, ha volt egyáltalán saját álláspontjuk. Azokra, akik szinte egyik napról a másikra megváltoztatták nézetüket Jézus sorsával kapcsolatban, ha volt egyáltalán saját nézetük. A tömeg könnyen hangadóvá válik. Ma is. Szava az ún. közvélemény, ez az, amit sok esetben a média formál. Egyfajta könnyebb út: hiszen elég, ha más gondolkodik, s valami készet talál fel, elég, ha más tervez és cselekszik, sőt még a felelősség alól is könnyű a kibúvás. Elvegyülni a tömeg szürkeségében még kényelmes is lehet...

Félreértés ne essék! Nem a közösség, csoport, társaság szerepét támadom. Fontosak. Kiindulva az alapvető tényből, mely szerint az ember társas lény, nagyon fontos a családi közösség, a baráti társaság, az egyházi közösséghez vagy egy nemzethez való tartozás, amely mind értékesebbé teheti az ember életét. Az egyénét, aki saját maga is hozzájárul értelmével és szabad akaratával, sajátos igyekezetével a közösség építéséhez. És ez az, ami kulcsfontosságú. Az egyén nem marad saját gondolkodás, megfontolás, bölcs és helytálló cselekvés nélkül, vagyis nem hagyja magát sodortatni az árral a névtelenek tömegében. Van nézete, van véleménye, van érzéke az alkalmazkodáshoz, mások meghallgatásához, véleményük elfogadásához, a szabályok megtartásához. Minden egyes ember Isten egyedi, értékes teremtménye. Egyénként van jelen a közösségben. Közösségben van más egyénnel. Ebből pedig az is következik, hogy az egyén által az egész közösség gazdagodik (persze nem anyagiakban gondolva). S az egyén megtapasztalja a közösség gazdagságát. Lelkesítést kaphat mások példájából, megérti az együttműködés szerepét. Így az ember egy adott közösség tagjaként azzal együtt haladhat, nem pedig a tömegben sodródik. Nagy különbség.

Virágvasárnap az ún. nagyhét kezdete. A liturgia a következő napokban nagy eseményeket idéz fel Jézus életéből. Elvezet a legnagyobb keresztény ünnephez, a húsvéthoz. Jézus Krisztus feltámadásának ünnepe, egy

újfajta élet kezdete, szorosan összefügg az egyén lelki életének megújulásával is. Segítségünkre lehet ez a néhány nap is. Ne csak a tömegeből szemléljük. Ne sodródjunk a közömbösökkel. Keresztény ünnepünkre készülve személyes lelki életünk, hitünk, vallásunk területén is keressünk választ: Mennyire nagy gondot fordítunk arra, hogy ne csupán a megszokás, a közvélemény, a világi média irányítson a szalmalángú hozsannázásban vagy éppen Krisztus és egyháza megfeszítésében? Mennyire nagy fordítunk arra, hogy a tömeg nyújtotta passzivitás helyett a közösséget építő egyéniségként aktívan éljük meg Istenbe vetett hitünket? Az egyház közösségében. Meggyőződésből. Megújulva. Az igazi dicsőség, az örök élet reményében. A keresztre feszített, de új életre támadt Krisztusból fakadó reményben.

A szerző római katolikus pap

Akkor azért nékik adá őt, hogy megfeszíttessék. Átvevék azért Jézust és elvivék. És emelvén az ő keresztfáját, méne az úgynevezett Koponya helyére, a melyet héberül Golgothának hívnak: A hol megfeszíték őt, és ő vele más kettőt, egyfelől, és másfelől, középen pedig Jézust. Pilátus pedig címet is íra, és feltevé a keresztfára. Ez vala pedig az írás: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. Sokan olvasák azért e címet a zsidók közül; mivelhogy közel vala a városhoz az a hely, a hol Jézus megfeszíttetett vala: és héberül, görögül és latinul vala az írva. Mondának azért Pilátusnak a zsidók papifejedelmei: Ne írd: A zsidók királya: hanem hogy ő mondotta: A zsidók királya vagyok. Felele Pilátus: A mit megírtam, megírtam.” (Alapige: Jn 19, 16-22)

Véget ért a nagy per. Egy tragikusan szomorú komédia utolsó mozzanataként a függöny legördül, és mindennek vége. Vége a szenvedésnek, vége van a megaláztatások és arculcsapások, gúnyolódások és élcélődések sorozatának. Az eleve elkészült ítéletet kimondja az EMBER az ISTEN felett és tüstént végre is hajtja. A bosszútól és gyilkolási vágytól hajtott ember, még azt sem engedi meg Jézusnak, hogy elbúcsúzzon édesanyjától, szeretteitől és a tanítványaitól! Minden áron elpusztítani – tört fel a nagypénteki ember szívéből a harag. Pedig épp azt feszíti meg, aki általa élete, nyomorúságos mindennapjai megváltozhattak volna. Jézus kereszthalála, a nagypéntek borzalmi, az ember szörnyűsége, valahogy ma is felkavar bennünket. Kényelmetlennek, vagy éppenséggel felháborítóknak találjuk ezt az eseménysort. Mi közöm nekem ma mindezekhez? Talán én szegeztem őt a keresztre? Talán mondtam ki felette a halálos ítéletet? Kérdezheti a 21. század keresztyén embere. Gyertek lássuk ma, ezen a nagypénteki istentiszteleten mit üzen ma nekünk nagypéntek, miképpen viszonyult az akkori ember Jézus Krisztushoz, és lássuk meg ma azt is, hogy mi, ma, 2014 április 18-án, nagypénteken hogyan is viszonyulunk Jézushoz, és az egész nagypénteki üzenetsorhoz. Az ókor világában a keresztre feszítés a legszörnyűbb halálnak számított! A római történetírók is csak elborzadva tudnak erről beszélni! CICERO, a kor legnagyobb szónoka például ezt írja:

„A gonosztevőket, ha római polgár, megláncolják. Ha súlyos a tette megverik. Ha hazaáruló megölik. De mit is mondhatnék a keresztre feszítésre? Ez a halál leírhatatlan. Olyan szörnyű, hogy nem találok rá szavakat”.

A legrettenetesebb halál volt az, amit Jézusnak ott nagypénteken el kellett szenvednie. A keresztre feszítésnek ott abban a korban, megvolt a maga megszokott formulája. A halálra ítélt előtt a bíró felolvasta az ítéletet, majd így fejezte be: IBIS AD CRUCEM! – KERESZTRE MÉGY!

Hogy mekkora fájdalom lehetett szétfeszítve függeni, annak érzését, hozzávetőleges fájdalmát bárki megpróbálhatja. Ha kifeszített karral, lábujjhegyen a falhoz állunk, valami hasonló érzésben kehet részünk. Néhány percnél tovább aligha bírja valaki. Munkácsy Mihálynak van egy festménye, amely Jézus Krisztus keresztre feszítését ábrázolja. A festő mielőtt megfestette volna művét, kötéllel felkötötte magát a műteremben felállított keresztre, hogy mégis valami fogalma legyen arról, mit is fest meg. Munkácsy életrajzírói megjegyzik, hogy a mester, néhány perc múlva elájult!

Ma nagypénteken, a kereszt alatt görnyedő szenvedő Krisztus képe elevenedik meg előttünk. S amikor őt így képzeljük el, eszünkbe kell, hogy jusson, hogy Ő hányszor beszélt a kereszthordozásról. Arról, hogy el kell hordozni a sokszor elhordozhatatlanak tűnő szenvedéseket, könnyeket, fájdalmakat. Sokszor kell elhordoznunk a rettenetést, olyan terhek sokaságát, amelyek a vállunkra nehezdednek. Lehet az érzeted, hogy összeroppansz alatta, lehet tövisekkel találkoztál mindenhol az életben, melyek csak megsebeztek. De mégis vitted, mert vinned kellett. S tudjátok az egyéni kereszthordozásainkban nem vagyunk egyedül. Éppen a szenvedő Krisztus segít, áll mellénk, hogy az élet töviseinek égető sokaságában, nem roppanjunk össze, ne

szakadjon meg a szívünk – lelkünk a megpróbáltatások során. Olyan szépen ír erről Reményik Sándor az Akácsor ősz utolján című versében!

Jézus Krisztusnak eme nagypénteki magatartása, cselekedete ismét arról beszél ma nekünk, hogy Ő nem egy tant hozott erre a világra, hanem egy ÉLETFORMÁT. S ehhez az életformához hozzátartozik a kereszthordozás is. A 17-ik versben – s engedjétek meg, hogy a saját fordítást használjam, ezt olvassunk: „**Ő pedig maga vitte, hurcolta és vonszolta a keresztet és KIMENT az úgynevezett Koponya – helyhez, amelye héberül Golgotának neveztek.**”

Igénk második fő üzenete itt bontakozik ki ebben a versben. Csupán egy szó. KIMENT. Jézus kiment Jeruzsálemből, kiment a városból. Micsoda rettenetes, szívet – lelket szorító érzés lenne, ha ma is kimenne az életünkől. Kimenne a Németi – templomból, ha nem vállalná értünk a rettenetes halált. Képzeljétek csak el, ha nem lenne ott a mindennapjainkban, az örömeinkben, a ravatalok és sírgödrök mellett, a temető csendjében. Ha gyógyító közelségévé, simogató szeretetével nem ölelné át nap mint nap. Mert kereszthordozásunkban, gyászunkban, fájdalmaink és veszteségeink sokaságában, a roskadozó ember előtt, a reményt vesztett, már – már a depresszió szélén álló ember előtt kirajzolódik a szenvedő, keresztet hordozó, értünk szenvedő Jézus arca. Ma a szenvedő Krisztus, a kereszten vonagló megváltó üzeni mindnyájunknak: **ITT VAGYOK! MELLETTE VAGYOK! FOGOM A KEZED!**

Ezért más Jézus. Ezért lényeges számunkra az ő szeretete, irgalma és közelsége. Ő nem vallásalapító volt. Ő az Élő Isten Fia, akinek nagypénteki áldozata épp azért történet, hogy ma te és én éljünk és bővölködjünk. Ő tökéletesen más! Így halála is sokkal másabb mint az úgynevezett nagy vallásalapítóké:

Buddha 80 évesen halt meg, hátra hagyva hercegi feleségét és fiát

Zarathusztra 77 évesen hal meg egy vár ostrománál, karddal a kezében

Konfúciusz a neves kínai bölcs és etikus 73 éves korában, ágyban párnák között, miniszteri rangban, népes családjá körében.

Mohamed 63 évesen kedvenc felesége karjaiban.

Ugye mennyire más Jézus halála? Ő a Golgotai kereszten, a Koponyák hegyén haldoklik. S ez a hely a mi számunkra azóta a világ középpontjává vált. Ide mutat előre az Ószövetség minden gondolata. Az Újszövetség pedig ide utal vissza, ahol minden fájdalom és szenvedés összpontosul. Csoda-e testvéreim, hogy számunkra is a kereszt a STAUROS a legszentebb jellé vált? Mert tudjátok azt gondolom, hogy a kereszt nem csupán egy eszköz, egy vesztőhely amelyen Jézust kivégezték, hanem a BÉKE jele is. A megbékélés és megbocsátás szimbóluma. Jézusért a könnyező Isten, az Atya megbocsát, és új élettel, örök élettel ajándékozik meg mindannyiunkat. S ez a kereszt drága és értékes a számunkra.

Pl. Egy skót misszionárius kb 100 évvel ezelőtt Mexikóban járt, majd hazatérve Skóciába beszámolt missziói útjáról. Elmondta, hogy nem volt nap, amikor ne dobálták volna meg követ. Azért mert Jézus Krisztusról mert beszélni, s az ő keresztjéről. De ő rendületlenül hirdette nekik Jézust. Aztán egy idegen városba érkezve a piactéren nagy sokasággal találkozott a nagy tömegben valaki – egy árus – ezt kiáltotta: Olcsó kereszt! Olcsó keresztet tessék! Elmondta sokáig a fülébe csengett az árus szava.

Óh bárcsak ma is szüntelenül a fülünkben csengne, hogy ne olcsó keresztet nézzünk, ne olcsó szeretettel ajándékozzuk meg egymást, hanem a legnagyobbal, amelyet csak Jézustól kaphatunk. Tudjuk ma megtanulni a kereszten függő Isten Fiútól azt az alázatot, békességet és szeretetet, amely élhetővé, széppé, nemessé teszi az életünket.

Pilátus feliratot készített, mely nem volt más, mint egy vádirat. Jézus halálra ítéelésének az oka. 3 nyelven fogalmazza meg. Zsidóul, amely a vallásosságot, a hit ápolását és megtartását szimbolizálja. Görögül, amelyik nyelv a kultúra a művészetek nyelve volt, s latinul, amelyik a politika és a jog nyelve. Jézus áldozata egyetemes jellegű, mindenki számára, érthető, felfogható. A kérdés csak az, hogy ma felismerem –e benne azt, aki értem szenved, aki értem könnyezik, aki azért jött, hogy nekem ne kelljen ilyen szenvedésekben részem legyen.

Mi az én válaszom mindezekre?

Csak egy lehet: **KÖSZÖNÖM JÉZUSOM!**

Ámen!

Reményik Sándor: Akác-sor ősz utóján

Árkosy Lajosnénak

Jobbról, balról, hátul, elől:
Tövis, tövis.
Tövis mindenfelől.
Virágtalan, levéltelen az ág,
Szúrószemű kísértetek a fák.
Ahogy köztük megyek,
Láthatatlan kezek
Illesztik fejemre a koronát.

Tövisből, tövisből a koronát.

Én feketén és lázadón megyek.
Koronázó kezek
Ujjnyomán vérem rubintja hull.
A vérszomjas föld felissza vadul.

Ha minden cseppből csak egy fűszál nőne:
Dús rét lenne itt, lelkek legelője.
De fű se nő az én vérem nyomán,
Őszi akácok ritkuló során.

Tövis, tövis.
Tövis mindenfelől.

A ritkuló sor túlsó végiről
Valaki lassan szembejő velem,
De ő fehérén jó és csendesén.
És amerre vére rubintja hull:
Virág fakad, fa nő, hegy tornyosul,
Tenger tágul – a világ végeig.
S az Ő véréből áldott mindenik.

Az ő fején is ott a korona,
Tövisből, tövisből a korona.
Ketten megyünk egy akác-soron át,
Csak – másképp hordozzuk a koronát.

A válasz

Két férfi lép elő,
két fogoly, ki válaszra vár,
s közülük csak egy szabad,
mert Ő a választ tudja már.

Az egyik vadul szorítja bilincseit,
gúnyos mosoly arcán,
s vérszomjas szeme máris
következő áldozatán.

A másik? Csak hallgatva vár,
lesütött arccal, ott benn,
az Atyához bocsánatért kiált,
mert Ő a választ tudja már.

“Barrabás!” – zúg a tömeg,
óra esett a választás.
Te is ott voltál, ne tagadd!
A múlt változhatatlan áll.

De most, Ő, a
Megsebzett Király,
ki érted a halált is
vállalta a Golgotán

halkan suttogja csupán:
“Ragadd meg
Istened
feléd kinyújtott karját!”

G.E.

***A New York-i Első Magyar Református Egyház áldott feltámadási ünneplést
kíván minden kedves testvérünknek, barátunknak, pártolónknak. Jézus él!
Jézusért, együtt!***

***We wish you a blessed Easter celebration! Christ is risen, he's risen indeed!
For Jesus, together!***

HÚSVÉTI HIT

Bármit beszéltek, hitetlen Tamások,
a húsvéti hit győzedelmes marad.
Az Úr feltámadt, vallja millió szív,
s nem roskad össze semmi súly alatt.

Én nem hajlok a hitető beszédre,
világcsalók előtt se hódolok,
de tördelvén a titok néma zárát,
csak azt hiszem, amit megtapasztalok.

De mit nem érzek vak, süket kezemmel,
s hová nem ér el káprázó szemem,
lelkemmel látom azt, amely ha szárnyal,
nem ér nyomába gyarló értelem.

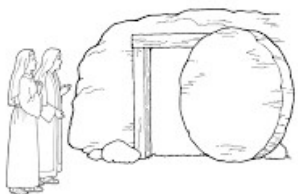
Én hallom, mit súg virág a virágnak,
bár hangjának fülemben nincs nyoma.
Értem a tavasz illatos beszédét,
s érzem Istent, bár nem láttam soha.

S bár győzött a bűn, mikor a keresztről
lelkeket mosva hullt alá a vér,
mégis hiszem a Krisztus diadalát,
s tudom, hogy feltámadt, mert bennem él!

Ő áll mellettem könnyben és mosolyban,
amíg az élet rögeit töröm,
nyugodtan tűnök, mert tudom, hogy vár majd
egy új élet s fenn mennyei öröm.

E hit vigasztal minden megtiportat,
özvegyet, árvát, sir felé menőt,
gyermeket-vesztett, zokogó anyákat,
s aki beteg is, ebből nyer erőt.

Az Úr feltámadt, vallja millió szív
s nem roskad össze semmi súly alatt.
Bármit beszéltek hitetlen Tamások,
a húsvéti hit győzelmes marad!

HÚSVÉT ÜNNEPÉN

Szerző: *Csengey Gusztáv*

A rémulést bánat követte,
A jajgatást bús síri csend, -
Kihalt, sötét a szív világa,
Az arcon kétség árnya leng.
Meghalt az Úr a kískereszten,
Hiába minden zokogás...
De ím megzendül harmadnapra:
Feltámadott a Messiás!

Kínok között bús Magdalénát
Látták bolyongni a hívek,
De ím kigyúlt arcán a hajnal,
És lázas keble mint piheg!
Ki követné: a két apostol
Ajkán is kél a riadás,
És zendül minden hívő ajkán:
Feltámadott a Messiás!

Azóta zendül minden ajkon
A nagy, magasztos, szent napon,
S gyógyító balzsam a dicsének,
Mely fölcsegg a sírhantokon.
Mi Magdalénát boldogítja,
Él még a szent vigasztalás,
És a hívőknek búja elszáll:
Feltámadott a Messiás!

Ha hű szívedre a csalódás
Fojtó gyötrelme nehezül,
Ha pusztán állsz a nagy világon,
Nyomorba sújtva egyedül,
Ha a gonoszság győz körülted,
És jót, igazit, tapodni látsz,
Emeld fel bátran fejedet, s zengd:
Feltámadott a Messiás!

„Ne keresgéljünk semmit se a holtak között” – Csúry István királyhágómelléki református püspök húsvéti üzenete (2010)

„Mit keresitek a holtak között az élőt?” (Lukács 24,5)

Szeretett Testvéreim!

Az angyali mondat kérdésként hangzott el. Ennek ellenére inkább felszólítás. Nem felvilágosítás után való érdeklődés, hanem felvilágosító kijelentés. A mennyből érkező üzenet először kemény bíráló, tényfeltáró megállapítás, leleplező diagnózis. Az angyalok a holtak között keresgélő, tébláboló, könnyes szemű asszonyokat szólítják meg. Rádöbentik őket, hogy a halál eluralkodott rajtuk. A gyászoló nők így szembesülhetnek a pusztulást okozó tehetetlenséggel, amelyből nincs kiút, és egyelőre más kilátás sem. Kétezer év távlatából is érvényesen felismerhetjük, hogy a mi életünkről és halálunkról szóló kérdés ez. Bennünket szembesítenek ezek az angyalok saját helyzetünkkel, bennünket azonosítanak halálfélelmű állapotunkkal.

Testvéreim! Tárjuk fel Krisztusunk előtt minden halál közeli bizonytalankodásunkat, ami megkötözi legjobban vágyott terveinket és megbénítja legmerészebb elképzeléseinket. Fel kell ismernünk, hogy a holtak közötti keresgélés állapota egyenlő a haldoklással. Ameddig holt emlékeket, meghalt álmokat, haldokló gondolatokat hordozunk, mi magunk is a halál kérlelhetetlen szorításában vergődünk. Az angyal ma is ránk szól, hogy ne keresgéljünk semmit se a holtak között, nincs eredménye az ilyen magatartásnak. Sőt a feltámadás páratlan csodája úgy teremtette meg az életet, hogy közben a halálnak elvette gyilkoló hatalmát, a haldoklásnak megszüntette a kilátástalanságot hordozó tulajdonságát. Nem elegendő csak üres sírt nézni, látni kell Őt, aki meghalt, de feltámadt! Szükséges látni és követni az élőt, aki a holtak között volt és közülük jött, hogy éltsen, életet teremtsen, és halált megsemmisítő erőt ajándékozzon.

Beláthatjuk, hogy a többnyire holtak között keresgélő, semmire sem vezető életfolytatás nem tartható fenn, sőt sürgősen változtatnunk kell. Valóban nincs erőnk, és elképzelésünk is hiányos, de Krisztus küldi az Ő angyalait! Figyeld ezek érkezését, különféle módon jönnek, de felismerhetők. Halált ölnek és életet elevenítenek!

Húsvét ünnepe legyen mindannyiunknak életforrás, élő ünnep és ünneplő élet.

Tomb, thou shalt not hold Him longer;
Death is strong, but Life is stronger;
Stronger than the dark, the light;
Stronger than the wrong, the right...
- Phillips Brooks, "An Easter Carol"

The adaptations of Victor Hugo's novel, *Les Misérables* contain what must surely be one of the best portrayals of the Easter story in action.

The character Jean Valjean, speaking of the bishop's kindness says, "He gave me hope when hope was gone, he gave me strength to carry on". That is the Easter message as understood by Christian people - the story of the power of forgiveness and of resurrection hope.

As Valjean understands and appreciates the mercy, forgiveness and new hope that has been given to him – at a huge price – he then goes on to serve, sacrifice and save others throughout his life; even forgiving and trying to set free his archenemy Javert – the man who has a life-ambition to imprison him. Valjean's line to Javert is pure grace, "You are free, there are no bargains or petitions". This is the Easter message.

For Christian people Easter, if it means anything at all, means hope. The resurrection experience is all about a new beginning, a fresh opportunity, a new identity. But someone else pays a huge price for this – Jesus. I realise that for many of us in New Zealand, Easter is more about a holiday from work than anything else. The hope we are searching for is a holiday! So much of our effort, time and energy in life go into work. It is where we strive to find purpose, meaning and even hope. Yet, we still long for a rest from work whenever that is possible. Work never seems to satisfy the deepest need within us.

Many years ago an ancient Hebrew philosopher considered where humanity finds meaning in life. He summarised the search for the meaning of life in three projects:

- (a) The search to make sense of life through learning and wisdom
- (b) An effort to make life fulfilling through the pursuit of pleasure
- (c) The quest for achievement through hard work (Ecclesiastes 1 and 2).

In the end he concludes that none of these projects can deliver a meaningful life.

“So I hated life, because the work that is done under the sun was grievous to me. All of it is meaningless, a chasing after the wind.” (Ecclesiastes 2:17).

As a nation we are debating a living wage and the Mondayising of certain holidays. We want more reward from work and more paid holidays from work. As good as these projects are they will not fully satisfy. The real hope of life is more than work or rest; more than pleasure and leisure. There is a spiritual dimension that brings a greater sense of fulfilment. Satisfaction comes, as Valjean learnt, through receiving grace and giving grace to others.

While we take time for leisure and pleasure this Easter, and enjoy a rest from work, may we as a people also give “hope to people whose hope has gone, and give them strength to carry on”. As Jean Valjean learnt – in all the things of God – when we give away what we have, we end up having more of it ourselves.

- The Right Rev Ray Coster

.....

Easter Every Day

Recently, I was asked what determines when we celebrate Easter Sunday? Before you read any further, do you know the answer?

Easter Sunday is held on the first Sunday after the first full moon occurring on or after the vernal equinox, the moment the Sun crosses the celestial equator (the imaginary line in the sky above the Earth’s equator) from south to north (www.timeanddate.com). In other words, Easter Sunday is tied to the transitions of nature so that the date moves from year to year.

There are lots of reason why it was set up this way. Here are two I like. First, Easter is connected to a change in the seasons. Something new is happening. The world is on the brink of change and will look different soon. Second, Easter doesn’t have a specific date. That connects with the church’s view that every Sunday is a celebration of Easter. It isn’t just once a year that we celebrate Jesus’ resurrection. Easter is the way we live our faith, ask our questions, offer our prayers, gather as the body of Christ, serve in and through our shared ministry, mature as disciples of Jesus Christ.

The Bible never says celebrate Easter on one specific day. Instead, it encourages disciples to live Easter’s good news of new life in the resurrection of Jesus Christ everyday. The greatest way we can do that is to do what the first disciples did. They gave testimony to how they saw the Lord.

Jesus appeared in all kinds of places — in locked rooms, along the road, in the midst of fear and doubt, injustice and despair, to people who longed for meaning, purpose, wholeness and faith, and certainly in the joys of being found, healings, people being feed, the discovery of God’s way and will. Where do you see Jesus? How are you experiencing new life in this Easter season? The good news of Easter tells us that wherever we look, regardless of what day it is, Jesus is there, waiting to be seen, waiting for our eyes to open and see new life and new possibilities.

As you look through this edition of The Disciple newsletter, I hope that your eyes will be opened to the wonderful ways God is working through us and calling you into new life and encouraging you to be a part of sharing it in your own life and in our life together. God’s new life is at work in us and around us! When I see the breadth and impact of our ministry, I can’t help but say, “I have seen the Lord!”

Christ is risen! Christ is risen indeed!

See you in church,

~Chip (<https://fpcyorktown.org/pastors-message-easter-every-day/>)